

Rybaření

vesele i vážně

Milí čtenáři a příznivci Petrova cechu!

Karas je ryba mého dětství. V sedmdesátých letech minulého století jsem o existenci karasa stříbřitého neměl ani tušení. V našich vodách plavali jen ti obecní. Na těsto z rozmočeného krajíce chleba **brali spolehlivě**. Stačilo napíchnout menší kuličku velikosti hrášku a hloubku nastavit kousek nade dno.

text: Zdeněk Hofman foto: autor, Lenka Hofmanová ilustrace: autor

Karas zabere i v zimě

V předškolních letech jsem u obecního rybníka často vysedával s naším farářem. A zatímco návštěvní splávky na jeho prutech nastražených na kapra nečinně visely mezi očky na vlasci, tahal jsem jednoho karasa za druhým. Doma na zahrádce jsem měl jezírko, kde se jim náramně dařilo.

V patnácti jsem už karasy chytal jako nástražní rybičky na štiky

Lepší nástrahu jsem neznal. Karasi v rybníku byli vzhledem k zdegenerování nižšího věku a štikám šli dobře do tlamy. Transport ve kbelíku vždy přežili bez úhony, vzduchování jsem tenkrát, stejně jako další zbytečnosti, pochopitelně neměl. Nenáročným rybkám stačilo při převozu jen trochu vody a šploucháním potřebné množství kyslíku vyrobily samy. Na háčku karasi výborně

